

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 244 ΔΡΧ. 150

Ειδικό ένδετο ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ (18-19 ΝΟΕΜΒΡΗ)

Με επικεφαλής το σκοτεινό Λαλιώτη ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΕΦΟΡΜΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΟΧΗ

Μετά από δεκαετίες υπομονετικής υπονομευτικής δουλειάς και ενώ οι διεθνείς πολιτικοί παράγοντες σε επίπεδο χώρας ήταν υπερώριοι για το “μεγάλο άλμα προς τη Ρωσία”, ο Παπανδρέου δέχεται ταυτόχρονα τα μεγαλύτερα πολιτικά και φυσικά πλήγματα. Αν μάλιστα κανείς καλοεξετάσει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες εκδηλώθηκε η τελευταία βαριά κρίση της υγείας του, θα διαπιστώσει ότι αυτές είναι ακριβώς προϊόν των πολιτικών πληγμάτων που αυτός και η πολιτική του δέχεται.

Αυτά τα πλήγματα επικεντρώνονται στο ζήτημα της διαδοχής. Η αδυναμία όμως της διαδοχής είναι η μορφή που παίρνει η αδυναμία της παπανδρεϊκής στρατηγικής και ταυτόχρονα το άμεσο πολιτικό αποτέλεσμα αυτής της αδυναμίας.

Είναι ακριβώς αυτό το κενό διαδόχου που κάνει τον ήδη άρρωστο Παπανδρέου να τρέχει στις ανθυγιεινές, γεμάτες ύπουλα μικρόβια, συσκέψεις της Κεντρικής Επιτροπής και στις γεμάτες επιθετικά ρεύματα συνεδριάσεις της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Επειδή σέρνεται υποχρεωτικά σ’ αυτές αρρωσταίνει βαριά. Η παρουσία του εκεί είναι απαραίτητη όχι για να εξασφαλιστεί η συνέχεια της τρέχουσας πολιτικής δουλειάς του ΠΑΣΟΚ, αλλά η ίδια η διαδοχή του, δηλαδή διαδοχή της δικιάς του στρατηγικής στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Πραγματικά, σ’ αυτή του την κίνηση ο Παπανδρέου αποκαλύπτει την πραγματική αυτοθυσία που μόνο ένας μεγάλος πράχτορας μπορεί να διαθέτει.

Το πρόβλημα για τον Παπανδρέου μ’ αυτή τη διαδοχή είναι ότι δε διαθέτει χρόνο και ρώμη

για να ανεβάσει το διάδοχό του στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Έτσι, είναι υποχρεωμένος να κινηθεί γρήγορα και σπασμωδικά, δηλαδή πιο γρήγορα απ’ ό,τι η ωρίμανση των περιστάσεων μέσα στους ηγετικούς μηχανισμούς του ΠΑΣΟΚ επιβάλλει. Όμως αυτή η γρήγορη κίνηση αποκαλύπτεται σα μια βίαιη κίνηση και, σε συνδυασμό με τη φυσική αδυναμία του ηγέτη, και εξεγείρει και επιτρέπει την εξέγερση.

Με τη σειρά της, η εξέγερση που δε νικιέται αμέσως δίνει πολλαπλάσια αυτοπεποίθηση

αλλά και οργή σε ανθρώπους που είχαν κατ’ επανάληψη ταπεινωθεί και παραμερισθεί από το “μεγάλο μάγο” δίχως να μπορούν ν’ απαντήσουν. Έτσι, εξεγείρονται αρχικά οι Ευρωπαίοι του κομματικού μηχανισμού και μετά οι παραμερισμένοι παλιοί κεντρώοι, και σχηματίζεται το πρώτο ευρύ αντιπολιτευτικό μπλοκ από την εποχή της ίδρυσης του ΠΑΣΟΚ.

Αυτή είναι μια χιονοστιβάδα που δίνει μια ευκαιρία στην αντιπολίτευση και την Ελλάδα να εκτελέσει τον Παπανδρέου εν

ζωή και όχι μετά το θάνατό του. Γιατί το ζητούμενο δεν είναι να απαλλαγθεί ο τόπος από τον Παπανδρέου, αλλά από τον Παπανδρέισμό. Αυτός είναι στον πυρήνα του μια συνωμοτική πολιτική που στηρίζεται στην υπόγεια πραξικοπηματική βία, τη διπροσωπία και τον πολλαπλό εισοδισμό. Και είναι αυτή η πολιτική που ακριβώς πάνω στη διαδοχή έχει φτάσει σε αδιέξοδο. Ποιο είναι το αδιέξοδο; Είναι ότι δεν υπάρχει διάδοχος της “ρώσικης” φράξιας του ΠΑΣΟΚ.

Δεν υπάρχει δηλαδή κανένα

μέλος αυτής της φράξιας που να μπορεί να εμφανιστεί σαν εκπρόσωπος ταυτόχρονα όλων των φραξιών. Τέτοιος ήταν ο Παπανδρέου, το μυστικό της κυριαρχίας του οποίου βρισκόταν ακριβώς στο να μπορεί να εμφανίζεται σαν κοινός εκπρόσωπος, επιδιαιτητής, ισορροπιστής κ.λπ. όλων των ρευμάτων που αποτελούσαν αυτό το πλατύ πολιτικό μέτωπο, που ήταν το ΠΑΣΟΚ από την ίδρυσή του.

Όμως ο Παπανδρέου είναι ο ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ και ο εκ γενετής κοινός παρονομαστής ο-
συνέχεια στη σελ. 2

17 Νοέμβρη

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΤΙΚΟ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

Το βράδυ της Παρασκευής προς το Σάββατο της φετινής 17 Νοέμβρη ήταν ένας αρνητικός πολιτικός σταθμός για την ιστορία του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα.

Για πρώτη φορά ολόκληρο αυτό το μπλοκ, στο οποίο συμπεριλαμβάνεται και μια υπεραντιδραστική τάση του αναρχισμού, ο αναρχοφασισμός, δέχτηκε ένα χτύπημα στο σύνολό του. Δίχως ν’ ανοίξει μύτη, η αστική τάξη μπήκε στο Πολυτεχνείο και συνέλαβε κυριολεκτικά αμαχητί το υποτιθέμενο πιο “σκληρό και αδιάλλαχτο επαναστατικό από-

σπασμα” μέσα στη νεολαία. Ταυτόχρονα ο προστάτης και χειριστής του αναρχοφασισμού, το ψευτοΚΚΕ, μέσα από το πρόσωπο του πρύτανη Μαρκάτου δέχονταν ένα ισχυρό πολιτικό χτύπημα και απομονωνόταν από ολόκληρο το λαό.

Τόσο μεγάλα γεγονότα δεν είναι συμπτωματικά. Στη φετινή 17 Νοέμβρη είχαν συναντηθεί δυο παράλληλες κινήσεις πολιτικής ωρίμανσης: Από τη μια μεριά ήταν η αστική τάξη, που είχε αποφασίσει να καθαρήσει με το σοσιαλφασιστικό άσυλο του Μαρκάτου, και από την άλλη ο Μαρ-

κάτος και το ψευτοΚΚΕ, που είχαν αποφασίσει να ξεφορτωθούν τον εξαρχειώτικο αναρχισμό, που αρνιόταν όλο και πιο έντονα να μπει κάτω από την καθοδήγησή τους. Και οι δυο αυτές αποφάσεις είχαν για πρώτη φορά την πολιτική δυνατότητα να πραγματοποιηθούν, αφού ο λαός είχε φτάσει στο σημείο να σιχαθεί με όλη του τη δύναμη τη βάρβαρη συνήθεια του εξαρχειώτικου αναρχισμού να καταστρέφει κάθε τόσο τελετουργικά το κέντρο της Αθήνας.

Δίχως τη συνάντηση και των δύο αυτών παραγόντων ήταν δύ-

σκολο να φτάσουμε στο καταπληκτικό πρωινό της 18ης του Νοέμβρη, όπου ο πρύτανης του σοσιαλφασισμού παράδινε τους παλιούς του συμμάχους και προστατευόμενους αυτανδρους στην εκδίκηση της υπόλοιπης άρχουσας τάξης, ενώ κατέβαζε τις μάσκες τους και τους παράδινε στην περιφρόνηση του λαού.

Αντίθετα από εκείνα που θέλει να δει η άρχουσα τάξη, δηλαδή μια ήττα για τα “παλιόπαιδα”, εμείς βλέπουμε στις 18 Νοέμβρη μια μεγάλη ήττα του σοσιαλφασισμού.

συνέχεια στη σελ. 4

